

ZÁHADA PŮVODU
DRUHÁ KNIHA

DESIVÝ MOR ATLANTÍDY

MOTÝL

The background of the cover is a detailed illustration of a fantastical city, likely Atlantis, at sunset. The city features a prominent central spire with a flag, a large dome, and various towers and arches. The sky is a mix of blue and orange, with wispy clouds. In the foreground, two small figures are walking away from the viewer towards a large, arched entrance of the city. The overall atmosphere is one of mystery and grandeur.

A. G. RIDDLE

Tento román je fikciou. S výnimkou častí, ktoré ňou nie sú.

Copyright THE ATLANTIS PLAGUE © 2013 by A. G. Riddle

All rights reserved

AGRiddle.com

Translation © Mgr. Lenka Jalilah Hrušková, PhD. 2015

Design © Motýl design 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-062-9

A. G. RIDDLE

**DESIVÝ MOR
ATLANTÍDY**

**ZÁHADA PÔVODU
KNIHA 2**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Pre nebojácne duše, ktoré dávajú šancu neznámym autorom.

PROLÓG

Pred 70-tisíc rokmi
neďaleko dnešného Somálska

Vedkyňa otvorila oči a potriasla hlavou, aby si utriedila myšlienky. Loď urýchlila prebúdzaciu sekvenciu. *Prečo?* Proces preberania sa z hibernačného spánku prebiehal zvyčajne postupne, pokiaľ... Hustá hmľa v hibernačnej trubici sa mierne rozostúpila a ona vďaka tomu zazrela na stene blikajúce červené svetlo – alarm.

Trubica sa otvorila. Dovnútra sa tlačil studený vzduch, hrýzol ju na koži a rozháňal posledné obláčiky hmly. Vedkyňa vystúpila na ľadovú kovovú podlahu a tackavým krokom prešla k riadiacemu panelu. Vyprskli z neho šumivé vlnky zeleného a bieleho svetla ako vodná fontánka z pestrofarebných svätóžanských mušiek a pohltili jej ruku. Pokrútila prstami a displej na stene zareagoval. Áno – desaťtisícročná hibernácia bola ukončená o päťsto rokov skôr. Pozrela sa na dve prázdne trubice za ňou, potom na poslednú, v ktorej bol jej spoločník. Prebúdzacia sekvencia sa práve naštartovala. Rýchlymi pohybmi prstov sa snažila proces zvrátiť, ale bolo už príliš neskoro.

Jeho trubica sa so zasyčaním otvorila. „Čo sa stalo?“

„Nie som si istá.“

Na riadiacom paneli dala pokyn na zobrazenie mapy sveta a štatistických údajov. „Máme tu výstrahu na riziko ohrozenia populácie. Pravdepodobne nejaká udalosť zániku.“

„Zdroj?“

Priblížila na mape malý ostrov obklopený masívnym oblakom čierneho dymu. „Supervulkán v blízkosti rovníka. Globálne teploty sa zrútili.“

„Postihnuté poddruhy?“ spýtal sa jej spoločník, vystúpil z trubice a krivkaval smerom k riadiacej stanici.

„Len jeden. 8472. Na centrálnom kontinente.“

„Aké nemilé prekvapenie,“ povedal. „Vyzerali veľmi sľubne.“

„Áno, to je pravda.“ Vedkyňa sa odtlačila od konzoly, už bola schopná stáť na nohách bez opory. „Rada by som sa na to pozrela zblízka.“

Jej spoločník sa na ňu prekvapene pozrel.

„Vezmem si len nejaké vzorky.“

O štyri hodiny neskôr presunuli vedci masívnu loď cez polovicu malého sveta. V dekontaminačnej komore si vedkyňa zacvakla posledné pracky na

ochrannom obleku, nasadila si bezpečnostnú prilbu a čakala, kým sa otvorí dvere.

Aktivovala rádiové spojenie v prilbe. „Audiokontrola.“

„Potvrdzujem,“ povedal jej partner. „Príjem obrazu takisto. Si čistá a pripravená na výstup.“

Dvere sa roztvorili a odhalili bielu pieskovú pláž. Bola pokrytá hrubou vrstvou popola, ktorá sa tiahla až k skalnatému hrebeňu.

Vedkyňa sa pozrela hore na temnú oblohu plnú popola. Zvyšný popol v atmosfére nakoniec aj tak raz padne dolu a znovu sa ukáže slnko, ale to už bude pre mnohých obyvateľov planéty vrátane poddruhu 8472 príliš neskoro.

Vedkyňa s námahou vyšla na vrchol hrebeňa a obzrela sa späť na masívnu čiernu loď, ktorá vyzerala ako nadrozmerná mechanická veľryba. Svet bol tmavý a tichý ako množstvo planét vo fáze pred vznikom života, ktoré doteraz študovala.

„Posledné zaznamenané známky života sú tesne za hrebeňom, azimut dva-päť.“

„Rozumiem,“ povedala vedkyňa, mierne sa otočila a svižným tempom vyrazila vpred.

Pred sebou videla masívnu jaskyňu obklopenú skalami. Celá oblasť bola popolom zasypaná výdatnejšie ako pláž. Vedkyňa pochodovala priamo k jaskyni, ale napredovala pomalšie, ako čakala. Čižmy sa jej na skalách pokrytých popolom šmýkali tak, akoby kráčala po skle pokrytom šklbaným perím.

Tesne predtým, ako sa dostala k ústiu jaskyne, pocítila pod nohami ešte niečo iné. Nebol to ani popol, ani skaly. Mäso a kosti. Noha. Vedkyňa ustúpila a natočila prilbu s kamerou tak, aby sa to dalo nasnímať.

„Vidíš to?“ spýtala sa.

„Áno. Zlepši expozíciu.“

Scenária sa dostala do záberu. Boli ich tam desiatky: telá naukladané na seba celou cestou až k otvoru do jaskyne. Vyziabnuté čierne mŕtvolky boli premiešané so skalami pod nimi a s popolom, ktorý na ne spadol, a vytvárali tak hrebene a hrudovité výstupky, pripomínajúce nadzemné korene masívneho stromu.

Vedkyňa bola prekvapená tým, že telá boli neporušené. „To je zvláštne. Žiadne známky kanibalizmu. Títo preživší sa navzájom poznali. Zrejme to boli príslušníci kmeňa so spoločným morálnym kódexom. Podľa mňa prišli až sem k moru, kde hľadali prístrešie a potravu.“

Kolega jej prepol displej na infračervené svetlo, ktoré potvrdilo, že všetci sú mŕtvi. Nevyslovený odkaz, ktorý jej týmto poslal, bol jasný: choď na to a poponáhľaj sa.

Zohla sa a vytiahla malý valec. „Začínam odber vzoriek.“ Podržala valec pri najbližšom tele a čakala, kým sa odoberie vzorka DNA. Keď bolo hotovo, narovнала sa a prehovorila úradným tónom: „*Modul Alfa*, expedícia Vedecký protokol, oficiálna správa: predbežné pozorovania potvrdzujú, že poddruh 8472 bol zasiahnutý udalosťou vedúcou k jeho vyhynutiu. Predpokladanou príčinou je supervulkán a následná sopečná zima. Poddruh sa vyvinul približne pred stotridsaťtisíc miestnymi rokmi pred protokolovaným dátumom. Pokúšam sa odobrať vzorky z posledných známych preživších.“

Obrátila sa a vošla do jaskyne. Svetlá na každej strane prilby osvietili vnútorný priestor. Telá ležali v zhlukoch pri stenách, ale infračervené svetlo neodhalovalo žiadne známky života. Vedkyňa išla ďalej. Po niekoľkých metroch sa už na zemi nenachádzali žiadne telá. Pozrela sa dolu. Stopy. Boli čerstvé? Pustila sa hlbšie dovnútra.

Na displeji prilby sa jej objavil slabý karmínový prúžok, ktorý vykukol zo skalnej steny. Znamky života. Podišla bližšie a tmavočervený prúžok sa rozšíril do žiary zloženej z jantárovej, oranžovej, modrej a zo zelenej farby. Preživší.

Vedkyňa náhlivo ťukala na tlačidlá malého ovládacieho panelu na ruke, aby prepla na normálne zobrazenie. Preživšou osobou bola žena. Rebrá jej neprirodzene vyčnievali a rozťahovali čiernu kožu, akoby ju pri najbližšom plytkom nádychu mali pretrhnúť. Brucho nemala také prepadnuté, ako by vedkyňa prirodzene očakávala. Opätovne aktivovala infračervené svetlo a jej podozrenie sa potvrdilo. Žena bola gravidná.

Vedkyňa siahla po ďalší valec na vzorky, ale náhle sa zastavila. Za sebou počula zvuk. Kroky. Boli to ťažké kroky, ako keď niekto s námahou ťahá nohy po skale.

Otočila hlavu a uvidela obrovského muža, ktorý sa potkynajúc v úzkom priestore blížil k nej. Bol takmer o dvadsať percent vyšší ako ostatné mužské telá, ktoré doteraz videla, a mal širšie ramená. Náčelník kmeňa? Rebrá mu groteskne vyčnievali, horšie ako žene. Rukami si zacláňal oči, ktoré mu oslepovali svetlá z prilby na hlave vedkyne. Vrhol sa smerom k nej. Mal niečo v ruke. Vedkyňa siahla po omračujúcom obušku a ustúpila dozadu, preč od ženy. Lenže ozrutný muž sa nezastavoval. Vedkyňa aktivovala obušok, no tesne predtým, ako sa muž k nej dostal, zvrchol sa a zrútil proti stene na strane, kde bola žena. Podal jej to, čo mal v ruke – škrvňitú hnílú hruď mäsa. Ona sa do nej divo zahryzla, on si oprel hlavu o skalnú stenu a zatvoril oči.

Vedkyňa sa zo všetkých síl snažila ovládnuť zrýchlené dýchanie.

Partnerov hlas vnútri prilby bol ostrý, naliehavý: „*Modul Alfa* Jeden, vidím abnormálne hodnoty životne dôležitých orgánov. Si v nebezpečenstve?“

Vedkyňa s chvatom ťukala do tlačidiel na malom ovládacom paneli a snažila sa rýchlo vypnúť video a senzory v ochrannom obleku. „Zamietam, Modul Dva.“ Odmlčala sa. „Možná funkčná porucha ochranného obleku. Pokračujem odobraním vzoriek z posledných známych jedincov poddruhu 8472, ktorí prežili.“

Vytiahla valec, kľakla si vedľa ozrutného muža a položila mu ho na vnútornú stranu lakťa pravej ruky. Len čo došlo ku kontaktu, muž zdvihol druhú ruku smerom k vedkyňi. Chytil ju za predlaktie a jemne jej ho stlačil. Bola to istá forma objatia, akého je schopný jedine zomierajúci človek. Žena vedľa neho práve dojedla kus zhnitého mäsa, pravdepodobne to bolo jej posledné jedlo, a zadívala sa na vedkyňu očami, v ktorých vyhasínal život.

Valec na vzorky vydal plný pípavý zvuk prvýkrát, potom znova, ale vedkyňa nereagovala. Sedela tam a nedokázala sa ani pohnúť. Niečo sa s ňou dialo. Mužovi sa ruka sklĺzla z jej predlaktia a hlava mu opäť bezvládne klesla dozadu na stenu. Skôr ako si vedkyňa uvedomila, čo sa deje, zdvihla muža hore, položila si ho na plece a ženu si prehodila cez druhé. Exoskeleton obleku fungoval ako statív a minimalizoval silu, potrebnú na nesenie ťažkého bremena. Keď však vyšla z jaskyne, udržať rovnováhu na skalnom hrebeni pokrytom popolom bolo oveľa náročnejšie.

Plážou prešla za desať minút. Dvere na lodi sa otvorili. Vnútri položila telá na dve transportné ležadlá, vyzliekla si ochranný oblek a rýchlo previezla oboch preživších do operačnej sály. Pozrela sa cez rameno, potom sa sústredila na pracovnú stanicu. Spustila niekoľko simulácií a začala s adjustáciou algoritmov.

Vzadu za ňou sa ozval hlas, ktorý vykrikol: „Čo to robíš?“

Prudko sa otočila. Bola prekvapená, lebo nepočula, kedy sa otvorili dvere. Jej spoločník tam stál a skúmavo sa obzeral po miestnosti. Na tvári sa mu zračili zmätok a prekvapenie, vzápätí ich vystriedalo znepokojenie. „Ty si...“

„Ja...“ Myslel jej pracovala na plné obrátky. Povedala prvé, na čo sa zmohla: „Uskutočňujem experiment.“

I. ČASŤ

TAJOMSTVÁ

1. KAPITOLA

Tábor Orchidea
Marbella, Španielsko

Doktorka Kate Warnerová sa dívala na ženu, ktorá sa zmietała v krčoch, pripútaná na provizórny operačný stôl. Záchvaty silneli, z úst a uší jej tiekla krv.

Kate nemohla pre ženu urobiť nič, a to ju trápilo viac ako čokoliek. Ani počas štúdia medicíny, ani v období, keď nastúpila do nemocnice ako rezidentka, nevidela zomrieť žiadneho pacienta. Dúfala, že to tak aj zostane.

Podišla dopredu, uchopila ženu za ľavú ruku a stála tam dovtedy, kým sa neprestala triasť. Žena naposledy vydýchla a hlava jej klesla nabok.

V miestnosti sa rozhostilo ticho, až na čľapkavý zvuk krvi tečúcej zo stola na plast pod ním. Celá miestnosť bola zabalená v ťažkej plastovej fólii. Bol to jediný priestor, ktorý svojím charakterom ako-tak vyhovoval potrebám operačnej sály – masážna miestnosť v kúpeľnom dome. Kate používala stôl, na ktorom boli pred tromi mesiacmi rozmaznávaní bohatí turisti, na experimenty, ktorým stále nerozumela.

Ticho bolo zrazu prerušené tichým zakvilením elektromotora a drobná videokamera sa začala odvracať od ženy. Snímala Katinu tvár, pričom ju pobádala slovami: archivujte správu.

Kate si strhla masku a ženinu ruku jemne položila na jej brucho. „Atlantídsky mor, experiment Alfa-493, výsledok negatívny. Subjekt Marbella-2918.“ Kate sa pozrela na ženu a snažila sa vymyslieť jej nejaké meno. Boli proti pomenúvaniu subjektov, ale Kate dala meno každému z nich. Nemohli ju za to nijako potrestať. Možno si mysleli, že bezmenné subjekty urobia jej prácu znesiteľnejšou. Nestalo sa tak. A nikto si nezaslúžil byť číslom alebo zomrieť bez mena.

Kate si odkašľala. „Subjekt sa volá Marie Romerová. Čas smrti 15.14 miestneho času. Predpokladaná príčina smrti... Príčina smrti je rovnaká ako v prípade ostatných tridsiatich ľudí na tomto stole.“

Kate si stiahla gumové rukavice, ktoré pritom vydali hlasný pukavý zvuk, a hodila ich na podlahu potiahnutú plastovou fóliou hneď vedľa zväčšujúcej sa kaluže krvi. Otočila sa a vykročila k dverám.

Reproduktory v strope zapraskali.

„Musíš urobiť pitvu.“

Kate sa pozrela do kamery. „Urob si ju sám.“

„Kate, prosím ťa.“

Držali ju takmer v úplnej temnote, ale ona vedela jedno: potrebujú ju.

Bola imúnna proti Atlantídskemu moru, čiže ideálnou osobou na realizovanie ich experimentov. Za tie týždne, čo je tu, odkedy ju sem priviedol Martin Grey, jej adoptívny otec, celkom slušne pokročila. Postupne sa začala dožadovať odpovedí na svoje otázky, no na ich strane narazila vždy len na bariéru príslubov. Vyjavenie pravdy zatiaľ neprichádzalo.

Odkasľala si a prehovorila s väčšou rozhodnosťou: „Nadnes som už skončila.“ Zatlačila na dvere, aby sa otvorili.

„Stoj. Viem, že chceš odpovede. Stačí odobrať vzorku a porozprávame sa.“

Kate sa pozrela na kovový policový vozík, pristavený pri dverách na chodbe presne rovnako ako tridsaťkrát predtým. Mysľou jej preblesla jednoduchá myšlienka: vplyv. Vzala súpravu na odber krvi, vrátila sa k Marii a vpichla jej ihlu do žily na ruke. Po zastavení srdca trval odber vždy dlhšie.

Keď bola odberná nádobka plná, vytiahla ihlu, vrátila sa k vozíku a nádobku vložila do centrifúgy. Krv sa v centrifúge točila niekoľko minút. Z reproduktorov za ňou sa začali ozývať príkazy. Vedela, čo to znamená. Sledovala centrifúgu, ako sa pomaly zastavuje. Schmatla nádobku s krvou, strčila si ju do vrečka a odišla dlhou chodbou preč.

Po práci zvyčajne zašla za chlapcami, ale dnes musela urobiť najprv niečo iné. Vošla do svojej izbičky a zvalila sa na „postel“. Miestnosť pripomínala väzenskú celu: žiadne okná, holé steny a stredoveké kovové lôžko s matracom. Predpokladala, že predtým tu býval niekto z upratovacieho personálu. Kate to nepovažovala práve za humánne.

Zohľadila sa cez okraj lôžka a začala pod ním šmátrať rukou. V tme narazila na fľašu vodky a vybrala ju von. Z nočného stolíka schmatla papierový pohárik, vyfúkla z neho prach, naliala si námornícku dávku a hodila ju do seba.

Vrátila fľašu na zem a natiahla sa na posteľ. Siahla rukou dozadu za hlavu a zapla staré rádio. Bol to jej jediný zdroj informácií o vonkajšom svete, ale tomu, čo teraz počula, nemohla uveriť.

V rozhlasových správach opisovali svet, ktorý bol zachránený od Atlantídskoho moru zázračným liekom: Orchidea. V dôsledku globálnej epidémie zatvorili vyspelé krajiny hranice a vyhlásili výnimočný stav. Nikdy nepočula, koľko ľudí v dôsledku pandémie zomrelo. Tí, ktorí prežili, nech ich bolo koľkokoľvek, boli nahnaní do táborov s názvom Orchidea. Boli to obrovské lágre, kde ľudia živorili a užívali dennú dávku Orchidey – lieku, ktorý síce držal mor na uzde, ale nikdy ho úplne nevyliečil.

Kate strávil ostatných desať rokov realizovaním klinických štúdií, v poslednom čase zameraných na hľadanie lieku na autizmus. Lieky sa nedali vyvinúť z noci do rána. Bez ohľadu na to, koľko peňazí sa do výskumu investovalo alebo aká naliehavá bola ich potreba. Orchidea musela byť podvod. Ak to bolo tak, ako v skutočnosti vyzeral vonkajší svet?

Vnímala len záblesky. Pred tromi týždňami Martin zachránil ju a ešte dvoch autistických chlapcov, ktorí boli súčasťou jej výskumu, pred istou smrťou v masívnej štruktúre pochovanej pod zátokou v Gibraltári. Kate unikla s chlapcami do gibraltárskej štruktúry – o ktorej teraz verila, že to bolo stratené mesto Atlantídy – z podobného komplexu tri kilometre pod povrchom Antarktídy. Jej biologický otec Patrick Pierce im počas úteku do Gibraltáru kryl chrbát tak, že nechal explodovať dve jadrové bomby, v dôsledku čoho boli zničené staroveké ruiny, a do zátoky boli vychrtené trosky v takom množstve a miere, že ju to takmer zablokovalo. Martin ich odtiaľ dostal malou ponorkou len niekoľko minút pred výbuchmi. Ponorka dokázala ako-tak vymanévrovať spomedzi trosiek a dopraviť ich do Marbelly v Španielsku – letoviska vzdialeného približne osemdesiat kilometrov po pobreží od Gibraltáru. V prístave opustili ponorku a pod rúškom noci vstúpili do Marbelly. Martin vyhlásil, že sa tam zdržia len chvíľu, a tak Kate okoliu nevenovala žiadnu pozornosť. Vedela, že vošli do stráženého komplexu a že ona a obaja chlapci boli uväznení v kúpeľnej budove.

Martin povedal Kate, že by mohla byť užitočná vo výskume, ktorý tam práve prebiehal. Snažili sa nájsť liek na Atlantídsy mor. No od svojho príchodu okrem obslužného personálu, ktorý jej nosil jedlo a inštrukcie týkajúce sa práce, takmer vôbec nevidela ani Martina, ani nikoho iného.

Prevracala nádobku s krvou v rukách a rozmýšľala, prečo bola pre nich taká dôležitá a kedy si ju od nej prídu vyzdvihnúť. A kto po ňu príde.

Pozrela sa na hodiny. Čoskoro budú vysielat' čerstvé popoludňajšie správy. Sama sebe nahovárala, že chce vedieť, čo sa deje tam vonku, ale pravda bola oveľa jednoduchšia. V skutočnosti chcela počuť správy o jedinom človeku. O mužovi, ktorý sa volal David Vale. Ale takú správu v rozhlase nikdy nevysielali a pravdepodobne ani nebudú. Existovali dva spôsoby, ako sa dostať z kobiiek v Antarktíde – cez vstup v ľadovci v Antarktíde alebo portálom do Gibraltáru. Jej otec uzatvoril gibraltársky východ natrvalo a v Antarktíde číhali ozbrojené sily spoločnosti Immari. Jej ľudia by za žiadnych okolností nedovolili Davidovi prežiť. Kate sa snažila túto myšlienku vytlačiť z hlavy práve vo chvíli, keď sa ozval rozhlasový hlásateľ.

Počúvate BBC, hlas ľudského triumfu sedemdesiateho ôsmeho dňa Atlantídskeho moru. V tejto hodine vám prinášame tri špeciálne správy. Tu je prvá. Skupina štyroch zahraničných operátorov ropnej vrtnej plošiny, ktorí prežili na mori tri dni bez jedla, bola zachránená a dostala sa do bezpečia v tábore Orchidea v meste Corpus Christi v Texase. Druhá informácia sa týka správy Huga Gordona, ktorý navštívil výrobné zariadenie Orchidea neďaleko Drážďan v Nemecku. V Gordonovej správe sú informácie, ktoré popierajú zvrátené zvesti o tom, že produkcia lieku proti moru sa spomaľuje. V tejto hodine ešte odvysielame diskusiu spoza okrúhleho stola, v ktorej sa vám predstavia štyria

významní členovia kráľovskej spoločnosti, ktorí predpovedajú, že liek by mohol byť na svete už o niekoľko týždňov, a nie mesiacov.

No ešte predtým správy o odvahe a vytrvalosti z Južnej Brazílie, kde bojovníci za slobodu získali rozhodujúce víťazstvo v boji proti partizánskym ozbrojeným silám v Argentíne, v oblasti kontrolovanej spoločnosťou Immari...

2. KAPITOLA

Stredisko pre kontrolu a prevenciu chorôb (CDC)
Atlanta, Georgia

Doktor Paul Brenner si pretrel oči a posadil sa k svojmu počítaču. Nespal už dvadsať hodín. Mozog mal ako na vode, čo sa odrážalo na jeho práci. Racionálne si uvedomoval, že si musí oddýchnuť, ale nevedel sa do toho prinútiť, nedokázal sa zastaviť. Monitor počítača sa rozsvietil a on si zaumienil, že si ešte skontroluje došlé správy, a potom si pôjde na hodinku zdriemnuť.

1 NOVÁ SPRÁVA

Schmatol myš a klikol na ňu s pocitom prívahu novej energie...

OD: Marbella (OD-108)

VEC: Alfa 493. Výsledky (subjekt MB-2918)

Správa neobsahovala žiadny text, len video, ktoré sa automaticky spustilo. Na obrazovke sa objavila doktorka Kate Warnerová a Paul sa začal na stoličke nepokojne vrtieť. Bola nádherná. Z nejakého dôvodu ho už len to, že ju videl, uvádzalo do rozpakov.

Atlantídsky mor, experiment Alfa-493... výsledok negatívny.

Keď sa video skončilo, Paul zdvihol telefón. „Zvolajte poradu. Všetkých. Áno, hneď.“

O pätnásť minút neskôr už sedel na konci stola v konferenčnej miestnosti a pozeral sa na dvanásť obrazoviek. Na každej bola tvár iného výskumníka z rozličných miest celého sveta.

Paul sa postavil. „Práve som dostal výsledky experimentu Alfa-493. Negatívne. Ja...“

Nasledoval výbuch otázok a obvinení zo strany vedcov. Pred jedenástimi týždňami, keď vypukla epidémia, boli všetci zdvorilí, úctiví... sústredení.

Teraz prevažoval pocit strachu. A bolo to oprávnené.

3. KAPITOLA

Tábor Orchidea
Marbella, Španielsko

Bol to stále ten istý sen a Kate tešilo, že sa vracia. Mala dokonca pocit, že ho môže kontrolovať ako video, ktoré sa dá pretočiť a znova si ho podľa vlastnej ľubovôle užiť. Bola to jediná vec, ktorá jej momentálne prinášala radosť.

Ležala v posteli v Gibraltári na druhom poschodí vily, len niekoľko krokov od pobrežia. Otvorenými dverami prúdil na verandu chladný vánok a tlačil do izby biele ľanové záclony, aby ich potom nechal spadnúť späť na stenu. Zdalo sa, že vánok prichádza a ustupuje zosúladený s vlnami na brehu a s jej dlhými pomalými nádychmi tam v posteli. Bol to ten dokonalý okamih, keď je všetko v harmónii, akoby celý svet bol jediným srdcom, akoby bil ako jeden celok.

Ležala na chrbte, civela na strop a neodvažovala sa zavrieť oči. David spal vedľa nej. Ležal na bruchu. Jeho svalnatá ruka spočívala akoby len tak náhodne pohodená na jej bruchu a zakrývala takmer celú jazvu. Chcela sa jeho ruky dotknúť, ale neriskovala to – ani akýkoľvek iný pohyb, ktorým by sa sen skončil.

Cítila, že sa mu ruka nebadane pohla. Zdalo sa, že jemný pohyb rozbije celú scénu ako zemetrasenie, ktoré zvrhne steny a strop. Izba sa naposledy zachvela a prepadla do tmy, do tmavej stiesnenej „ceľ“, ktorú mala prideľnú v Marbelle. Mäkký komfort veľkej postele bol preč a ona ležala opäť na drsnom matraci na úzkom lôžku. Ale... Tá ruka tam bola stále. Nepatrila Davidovi. Bola to iná ruka. Hýbala sa, posúvala sa krížom cez brucho. Kate stuhla. Ruka jej prešla po boku až k vrečku. Ohmatala ho a potom ju chytila za zavretú päť s úmyslom vziať jej nádobku s krvou. Schmatla zlodeja za zápästie a skrútila mu ho tak silno, ako len vládala.

Muž vykrikol od bolesti. Kate už stála, trhla za retiazku na stropnom svietidle a dívala sa dolu na...

Martin.

„Takže poslali teba.“

Jej adoptívny otec sa snažil postaviť na nohy. Mal vyše šesťdesiat a ostatné mesiace si uňho vybrali svoju daň – poznačili ho fyzicky. Vyzeral vyčerpane, ale hlas mal stále mäkký, otcovský. „Vieš, Kate, niekedy si až príliš dramatická.“

„Ja sa nezakrádam ľuďom do izby a nešmátram po nich v tme.“ Zdvihla nádobku. „Potrebuješ toto? O čo tu ide?“

Martin si trel zápästie a žmúril na ňu očami, akoby ho jediná žiarovka

v miestnosti oslepovala. Zvrtol sa, z malého stolíka v rohu vzal vrečko a podal jej ho so slovami: „Daj si to.“

Kate to otočila. Nebolo to vrečko – bol to mäkký biely slnečný klobúk. Martin ho zrejme vzal z vecí, ktoré tu zostali po marbellských dovolenkároch. „Prečo?“ spýtala sa Kate.

„Nemôžeš mi jednoducho dôverovať?“

„No, zrejme nemôžem.“ Ukázala na posteľ.

Martinov hlas bol zrazu nevýrazný, chladný, neosobný. „Skrýješ si pod ním tvár. Vonku sú ochrankári a ak ťa spoznajú, vezmú ťa do väzby alebo ešte horšie. Bez váhania ťa okamžite zastrelia.“ Vyšiel von z izby.

Kate na okamih zaváhala, potom sa za ním vybrala s klobúkom v ruke. „Počkaj. Prečo by ma mali zastreliť? Kam ma to vlastne berieš?“

„Chceš predsa odpovede, či nie?“

„Áno.“ Otáľala. „Ale skôr než pôjdeme, chcem sa ešte pozrieť na chlapcov.“

Martin sa na ňu zadíval, potom prikývol.

Kate otvorila dvere do malej izbičky, kde boli chlapci, a našla ich pri aktívite, ktorou trávili deväťdesiatdeväť percent svojho času: pri písaní na steny. Väčšina sedem- a osemročných chlapcov by po stenách čmárala dinosaury a vojakov, ale Adi a Surya vytvorili na celej stene doslova tapetu z rovníc a matematických symbolov.

Tieto dve indonézske deti stále vykazovali veľké množstvo charakteristických znakov autizmu. Obaja chlapci boli absolútne pohltení tým, čo robia. Ani jeden si nevšimol, že do izby vošla Kate. Adi balansoval na stoličke, ktorú si vyložil na stôl, naťahoval sa a písal na jedno z posledných prázdnych miest na stene.

Kate k nemu pobehla a stiahla ho dole. Šermoval ceruzkou vo vzduchu a protestoval slovami, ktoré Kate nedokázala rozoznať. Stoličku položila späť na miesto kam patrí: pred stôl, nie na stôl.

Čupla si a chytila Adiho za ramená. „Adi, hovorila som ti, aby si nestohoval nábytok a nevyliezal naň.“

„Minula sa nám izba.“

Obrátila sa k Martinovi. „Prines im niečo, na čo budú môcť písať.“ Nedôverčivo sa na ňu pozrel.

„Myslím to vážne.“

Odišiel a Kate sa opäť sústredila na chlapcov. „Nie ste hladní?“

„Priniesli nám sendviče skôr.“

„Na čom to pracujete?“

„Nemôžeme povedať, Kate.“

Kate s vážnym výrazom prikývla. „Chápem. Prísne tajné.“

Martin sa vrátil a podal jej dva trhacie poznámkové bloky.

Kate sa natiahla a chytila Suryu za ruku, aby mala istotu, že ju vníma. Zdvihla oba bloky. „Odteraz budete písať na toto, rozumiete?“

Obaja chlapci prikývli a vzali si bloky. Začali v nich listovať a kontrolovať každú stránku, či na niektorej náhodou niečo nie je. Keď boli spokojní, vrátili sa každý k svojmu stolu, vyliezli na stoličky a ticho pokračovali v práci.

Kate a Martin vyšli z miestnosti bez jediného slova. Martin viedol Kate halou. „Myslíš si, že je rozumné dovoliť im to?“ spýtal sa Martin.

„Nedávajú to najavo, ale sú vydesení. A zmätení. Milujú matematiku a ona im pomáha nemyslieť na nič iné.“

„Áno, ale je zdravé nechať ich v tej ich posadnutosti? Neškodí im to ešte viac?“

Kate sa zastavila. „Viac ako čo?“

„Kate...“

„Všetci najúspešnejší ľudia na svete sú jednoducho niečím posadnutí. Niečím, čo svet potrebuje. Chlapci objavili produktívnu aktivitu. Takú, ktorú majú radi. Takže je to pre nich dobré.“

„Len mi napadlo... Či to nebude pre nich rušivé, keď ich budeme musieť presunúť.“

„Budeme ich presúvať?“

Martin si vzdychol a uhol pohľadom. „Nasaď si klobúk.“ Viedol ju ďalšou halou. Na jej konci boli dvere, ktoré otvoril kartou. Slnčné lúče Kate takmer oslepili. Zaclonila si oči ramenom a snažila sa udržať krok s Martinom.

Pomaly sa začala orientovať v okolí. Opustili jednoposchodovú budovu priamo na pobreží, na okraji komplexu tvoriaceho letovisko. Po jej pravej strane vysoko nad sviežimi tropickými stromami vyrastali tri biele veže. Ich okolie bolo dobre udržiavané. Pompézne hotelové budovy ostro kontrastovali so šesťmetrovým plotom, ktorý bol na vrchu ukončený ostnatým drôtom. Toto miesto vyzeralo za denného svetla ako letovisko prerobené na väzenie. Mal ten plot udržať ľudí vnútri alebo vonku? Alebo oboje?

Každým ďalším krokom sa zdalo, že ostrý zápach, ktorý visel vo vzduchu, neustále silnie. Čo to bolo? Choroba? Smrť? Možno. Bolo tam však ešte niečo. Kate skúmala pohľadom okolie hotelových veží a hľadala zdroj zápachu. Rad dlhých bielych stanov nad stolmi, pri ktorých nejakí ľudia pracovali s nožmi. Niečo spracúvali. Ryby. To bolo ono! Tá aróma. Ale to bola len časť.

„Kde to sme?“

„V marbellskom gete Orchidea.“

„Tábor Orchidea?“

„Ľudia vnútri tomu hovoria geto, ale áno.“

Kate pobehla, aby ho dostihla. Klobúk si stiahla ešte viac do tváre. Keď videla toto miesto a plot, okamžite začala brať Martinove slová oveľa vážnejšie.

Obzrela sa späť na kúpeľnú budovu, z ktorej vyšli. Múry a strechu mala potiahnutú matnou sivou fóliou. Olovo – to bolo prvé, čo Kate napadlo. Vyzeralo to dosť zvláštne. Bola to malá sivá, olovom obalená budova pri pobreží, učupená v tieni žiarivých bielych veží.

Kráčali cestičkou, keď si Kate všimla ďalšie záblesky. V každej budove, na každom poschodí stáli za sklenenými dverami ľudia a dívali sa von. Ale na balkóne nebolo jediného človeka. Potom zbadala dôvod: po celej dĺžke kovového rámu každých dverí bolo vidieť zubatú striebornú jazvu. Všetky posuvné dvere boli v strede zvarené.

„Kam ma to vedieš?“

Martin ukázal na prízemnú budovu pred nimi. „Do nemocnice.“ *Nemocnica* bola predtým očividne plážovou reštauráciou v areáli letoviska.

Na druhej strane tábora, za bielymi vežami, zarevali motory nákladných áut a nákladiaky pri bráne zastavili. Kate ostala stáť a zadívala sa na ne. Boli staré a náklad mali ukrytý pod previsajúcimi zelenými plachtami, pretiahnutými cez chrbtice kovových rámov. Vodič prvého auta zareval na ochranára, pletivová brána sa otvorila a vozidlá prešli.

Kate si všimla modré vlajky visiace na strážnych vežiach z každej strany brány. Najprv si myslela, že sú to vlajky OSN – boli svetlomodré s bielym dizajnom v strede. Lenže nebol to biely glóbus lemovaný olivovými vetvičkami. Bola to orchidea. Biele lupene boli symetrické, ale červený vzor, ktorý sa šírila zo stredu, bol nepravidelný ako slnečné lúče vykukujúce spoza tmavého mesiaca počas zatmenia slnka.

Nákladiaky sa zastavili hneď za bránou a vojaci z nich začali vyťahovať ľudí – mužov, ženy, dokonca aj niekoľko detí. Všetci mali spútané ruky a mnohí z nich sa vojakom vzpierali a kričali na nich po španielsky.

„Zhromažďujú tých, ktorí prežili,“ zašepkal Martin, ako keby ho mohli z tej diaľky počuť. „Pobyt vonku je nezákonný.“

„Prečo?“ Kate zrazu niečo napadlo. „Prežívajú aj takí, ktorí neužívajú Orchideu?“

„Áno, ale... Nie je to tak, ako sme očakávali. Uvidíš.“ Prešli posledných niekoľko metrov k reštaurácii a po Martinovom krátkom rozhovore s ochrankárom vstúpili dovnútra – do plastovej dekontaminačnej komory. Rozprašovacie dýzy na strope a po stranách sa otvorili a postriekali ich hmlou, ktorá jemne pichala. Kate bola už druhýkrát rada, že má na hlave klobúk. V rohu komory sa červená na miniatúrnom semafore zmenila na zelenú a Martin prešiel cez klapkové dvere. Hneď za prahom sa zastavil. „Ten klobúk už nepotrebuješ. Tu všetci vedia, kto si.“

Keď si Kate stiahla klobúk z hlavy, uvidela rozsiahlu miestnosť, ktorá bola predtým jedálňou. Nemohla uveriť vlastným očiam. „Čo je to?“

Martin prehovoril pokojným hlasom: „Svet nie je taký, ako ho opisujú v rádiu. Toto je skutočná tvár Atlantického moru.“

4. KAPITOLA

Hranol - výskumná základňa Immari
Tri kilometre pod povrchom
Antarktída

David Vale nemohol odtrhnúť oči od svojho mŕtveho tela. Ležalo na chodbe v kaluži vlastnej krvi, oči stále otvorené, zízajúce na strop. Krížom cez neho ležalo ďalšie telo. Telo jeho vraha Doriana Sloanea. Sloaneovo telo bolo nechtutne zmrazené. Davidove posledné guľky ho zasiahli zblízka. Z krvavej masy prílepenej na strope odpadávali na zem malé kúsky a vyzeralo to ako pomaly sa rozpadávajúca piňata.

David odvrátil zrak. Sklenená trubica, v ktorej bol zatvorený, bola asi meter široká a husté obláčiky bielej hmly budili dojem, že je ešte užšia. Pozrel sa po celej dĺžke gigantickej komory na niekoľkokilometrový zástup ďalších trubíc, siahajúcich od podlahy až po strop, ktorý bol tak vysoko, že naň nedovidel. V obsadených trubiciach bola hmľa hustejšia. Jediná osoba, ktorú dokázal rozoznať, stála v trubici oproti. Sloane. Neobzeral sa okolo seba ako David. Sloane civel priamo na Davida. Nenávisť v očiach. Jeho jediným pohybom bol občasný pohyb žuvacích svalov.

David sa narýchlo pozrel do divých očí svojho vraha a pokračoval skúmaním vlastnej trubice, už asi stýkrát. Výcvik, ktorý absolvoval v CIA, nezahŕňal nič také, ako je únik z hibernačnej trubice umiestnenej v štruktúre starej dva milióny rokov, tri kilometre pod povrchom Antarktídy. Ponúkali im kurz únikových techník z jeden milión rokov starej štruktúry, ale on bol v ten deň poza školu. David sa pousmial nad vlastným žartíkom. Nech už bol kýmkoľvek alebo čímkoľvek, neprišiel ani o spomienky, ani o zmysel pre humor. Uvedomil si, že Sloane naňho neprestajne zíza a svoj úsmev okamžite stiahol späť dúfajúc, že v tej hmle si ho jeho nepriateľ nevšimol.

David ucítil na sebe pohľad ďalšieho páru očí. Vyzrel do komory. Bola prázdna, ale David si bol istý, že tam ešte niekto je. Naklonil sa dopredu a sľiedivým pohľadom skúmal chodbu s mŕtvymi telami. Nič. Obzeral sa stále naokolo, keď ho zrazu niečo znepokojilo – Sloane. Už sa na Davida nepozeral. David nasledoval jeho pohľad upretý na niečo v obrovskej komore.

Medzi trubicami stál muž. Teda, aspoň vyzeral ako muž. Prišiel zvonka alebo zvnútra štruktúry? Bol to Atlantídaň? Nech už to bol ktokoľvek, bol vysoký vyše stoosemdesiat centimetrov a oblečený v čiernom obleku, ktorý vyzeral ako vojenská uniforma. Mal bielu pokožku, takmer priesvitnú, a bol hladko oholený. Jeho hlava pôsobila v pomere k telu značne nadrozmerne a na temene mu vyčnievala hustá biela štica vlasov.

Muž tam chvíľu stál a díval sa z Davida na Sloanea, a potom späť ako stávkár v stajni, odhadujúci a porovnávajúci schopnosti dvoch plnokrvníkov pred veľkými pretekmi.

Ticho bolo odrazu prerušené rytmickým zvukom, ktorý sa ozýval celou komorou: nahé chodidlá ťapkajúce po kovovej podlahe. David sa pozrel smerom, z ktorého zvuk prichádzal. Sloane. Bol vonku. S veľkou námahou, ako len najlepšie vedel, sa ťarbavo blížil k mŕtvym telám – a k zbraniam vedľa nich. David sa pozrel späť na Atlantídaň práve vo chvíli, keď sa otvorila aj jeho trubica. David vyhupol von, dopadol na takmer necitlivé nohy a vliekol sa vpred. Sloane bol už na polceste k zbraniam.

5. KAPITOLA

Tábor Orchidea
Marbella, Španielsko

Provízórne nemocničné krídlo bolo rozdelené do dvoch sekcií a Kate dosť dobre nerozumela tomu, čo vidí. V strede miestnosti boli naukladané malé posteľe, jedna za druhou, ako lôžka vo vojenskej poľnej nemocnici. Ležali v nich stonajúci ľudia, iní sa zmietali v kŕčoch, mnohí zomierali, ďalší sa striedavo preberali a opäť prepadávali do bezvedomia.

Martin sa vybral smerom k zadnej časti miestnosti. „Tento mor je iný ako epidémia v roku 1918.“

Epidémia, o ktorej sa Martin zmienil, sa týkala pandémie španielskej chrípky, ktorá zachvátila zemeguľu v roku 1918. Počet jej obetí sa odhaduje na päťdesiat miliónov ľudí, počet infikovaných dosiahol jednu miliardu. Kate a David zistili niečo, čo Martin a jeho zamestnávateľia v spoločnosti Immari vedeli už takmer sto rokov: že pandémia bola spustená a rozšírená pomocou starovekého artefaktu, ktorý jej otec pomohol vybrať z atlantídскеj štruktúry v Gibraltári.

Kate mala plnú hlavu otázok, ale keď sa pozrela na rady postelí a umierajúcich ľudí v nich, zmohla sa na jedinú: „Prečo zomierajú? Myslela som si, že Orchidea progresiu moru zastavila.“